

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Paupertas Religosorum propria sine proprio Propugnata

Wissingh, Anton

Coloniæ Agrippinæ, 1700

Titulus tertius. Admirabilis zelus animarum, & mors beata S. P. N.
Francisci.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49625](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49625)

fabricæ collocasti. *Ibidem* §. 3. Ad alium Fratrem Vir Sanctus agebat : Absit à nobis, Frater charissime, ut pro quovis homine impiè agamus in Regulam. Malo, te Altare Virginis gloriosæ nudare, quàm contra paupertatis votum, & observantiam Evangelii aliquid vel modicum attentare.

Ibidem §. 4.

XVII. Dixit Vir Sanctus ad socium ; Pecunia servis Dei, ô Frater, nihil aliud est, quàm Diabolus, & coluber venenosus. *Ibidem* §. 5. Evangelicæ perfectionis formositas, quantum ad castitatem scilicet, obedientiam, & paupertatem, satis convenienter ostenditur in viro Dei pari forma perfectè fulsisse; licet gloriari præelegerit in privilegio paupertatis, quam modò Matrem, modò sponsam, modò Dominam nominare solebat.

Ibidem §. 6.

XIX. Beneplacitum est Domino in paupertate, & eâ maximè, quæ voluntaria pro Christo mendicitas est. *Ibidem* §. 7. agebat idem S. P. N. Franciscus.

Titulus tertius.

*Admirabilis zelus animarum, & mors
beata S. P. N. Francisci.*

Pietas vera, quæ secundum Apostolum ad omnia valet, adeo cor *Francisci* repleverat, ut totum videretur Virum Dei in suum
do-

dominium vendicasse. Hæc est, quæ ipsum per devotionem sursum agebat in Deum, per compassionem transformabat ad Christum, per condescensionem inclinabat ad proximum, & per universalem conciliationem ad singula, refigurabat ad innocentiaë statum. c. 8. §. 1.

II. Qui Religionem sacram iniquis violarent operibus, maledictionis ejus gravissimam incurrebant sententiam. A te Domine, inquit, Sanctissime, & à tota cælesti curia, & à me parvulo tuo sint maledicti, qui suo malo exemplo confundunt & destruunt, quod per Sanctos Fratres Ordinis hujus ædificasti, & ædificare non cessas. *Ibidem* §. 2.

III. Cùm autem semel malis turbatus exemplis anxio Spiritu misericordem Patrem precaretur pro filiis: responsum hujusmodi reportavit à Domino: Cur tu pauper homuncio conturbaris? an ego te super Religionem meam Pastorem institui, ut me principalem nescias esse Patronum? hominem simplicem ad hoc te constitui, ut, quæ in te fecero, non humanæ industriæ, sed supernæ gratiæ adscribantur. Ego vocavi, servabo, & pascam, & aliis excidentibus alios subrogabo; ita ut si nati non fuerint, faciam illos nasci. Et quantiscumque fuerit impulsibus paupercula hæc concussa Religio, salva semper meo munere permanebit. *Ibidem* §. 2.

IV. Detractionis quoque vitium inimicum fonti pietatis & gratiæ, tamquam serpentinum abhorrebat morsum, & atrocissimam pestem, & piissimo Deo abominabile fore affirmabat, pro eo,

eo, quòd detractor animarum sanguine pascitur, quas gladio linguæ necat. -- Tantò major est, aiebat, detractorum impietas, quàm latronum, quantò lex Christi, quæ in observantia pietatis impletur, magis animarum quàm corporum nos adstringit optare salutem. *Ibidem* §. 3.

V. Afflictis qualicumque corporis molestiâ mira compassionis teneritudine condescendens: si quid penuriæ, si quid defectus in aliquo cernebat, piâ cordis dulcedine regerebat in Christum. sanè clementiam habebat ingenitam, quam superinfusa Christi pietas duplicabat. Itaque liquecebat animus ejus ad pauperes & infirmos: & quibus non poterat manum, exhibebat affectum. -- Dulciter Pater adjecit: dum pauperem vides ô Frater, speculum tibi proponitur Domini, & pauperis Matris ejus; In infirmis similiter infirmitates, quas assumpsit, considera. *Ibidem* §. 4.

VI. Nulli prorsus rei parcebat, nec mantellis, nec tunicis, nec libris, nec etiam paramentis Altaris; quin omnia hæc dum posset, ut pietatis impleret officium, indigentibus largiretur. Pluries cum oneratis obviaret in via pauperibus, imbecilles humeros illorum oneribus supponebat. *Ibidem* §. 4.

VII. Piè igitur sentiendum est de pietate *Virî Beati*, quæ tam miræ dulcedinis & virtutis fuit, ut damnaret ferocia, domesticaret silvestria, mansueta doceret, & brutorum naturam homini jam lapso rebellem ad sui obedientiam inclinaret. Verè hæc est, quæ cunctas sibi creaturas confœderans

valet ad omnia, promissionem habens vita quae nunc est, & futura. 1. Tim. 4. 8. *Ibidem* §. 12.

VIII Charitatem ferventem, quâ Sponsi amicus *Franciscus* ardebat, quis enarrare sufficiat? totus namque quasi quidam carbo ignitus, divini amoris flammâ videbatur absorptus. Subito enim ad auditum amoris Domini excitabatur, afficiebatur, inflammabatur, quasi plectrô vocis extrinsecæ chorda cordis interior tangeretur. --- De omnibus sibi scalam faciens, per quam conscenderet ad apprehendendum eum, qui est desiderabilis totus. c. 9. §. 1.

IX. Christus *JESUS* Crucifixus intra suæ mentis ubera ut myrrha fasciculus jugiter morabatur; in quem optabat per excessivi amoris incendium totaliter transformari. --- Flagrabat erga Sacramentum Dominici corporis fervore omnium medullarum, stupore admirans permixtissimo illam carissimam dignationem, & dignantissimam charitatem. Sæpe communicabat, & tam devotè, ut alios devotos efficeret; dum ad immaculati Agni degustationem suavem, quasi spiritu ebrius in mentis ut plurimum rapiebatur excessum. *Ibidem* §. 2.

X. Matrem Domini nostri *JESU* Christi indicibili complectebatur amore, eò quòd Dominam Majestatis Fratrem nobis effecerit, & per eam finis misericordiam consecuti. In ipsa post Christum præcipuè fidens, eam sui ac suorum Advocatam constituit. *Ibidem* §. 2.

XI. Non habebat aliud Christi pauper, nisi duo minuta, corpus scilicet & animam, quod posset

posset liberali charitate largiri. Sed hæc per amorem Christi sic offerebat continuè, ut quasi omni tempore per rigorem jejunii corpus, & per ardorem desiderii spiritum immolaret: exterius in atrio sacrificans holocaustum, & in templo interius concremans Thymiama. Sic autem eum charitatis excessiva devotio sursum in divina ferebat, ut ejusdem affectuosa benignitas ad naturæ consortes & gratiæ dilataret. *Ibidem* §. 3.

XII. Non se Christi reputabat amicum, nisi animas foveret, quas ille redemit. Saluti animarum nihil præferendum esse dicebat; eo maxime probans, quod unigenitus Dei pro animabus dignatus fuerit in Cruce pendere. Hinc sibi in oratione luctamen, in prædicatione discursus, & in exemplis dandis excessus. Unde, quoties austeritas nimia reprehenderetur in ipso, respondebat se datum aliis in exemplum. *Ibidem* §. 3.

XIII. O verè Beatum Virum, cujus caro etsi tyrannico ferro non cæditur, occisi tamen Agni similitudine non privatur! O inquam, verè ac plenè Beatum, cujus Animam etsi gladius persecutoris non abstulit, palmam tamen martyrii non amisit. c. 9. §. 7.

XIV. Sentiens Christi servus *Franciscus* corpore se peregrinum à Domino; -- erat quidem oratio contemplanti solatium, -- erat èt operanti præsidium; dnm in omnibus, quæ agebat, de sua diffidens industria, & de superna pietate confidens, per ipsius instantiam totum in Domino cogitatum jactabat. c. 10. §. 1.

XV. Orationis gratiam Viro religioso desi-

derandam super omnia firmiter afferebat : nullumque credens sine ipsa in Dei prosperari servitio : modis quibus poterat, fratres suos ad ejus studium excitabat. Nam ambulans & sedens, intus & foris, laborans & vacans orationi adeo erat intentus : ut illi videretur non solum quidquid erat in eo cordis & corporis, verum etiam operis & temporis dedicasse. c. 10. §. 1.

XVI. Nomen autem JESU cum exprimeret, vel audiret, jubilo quodam repletus interius, totus videbatur, exterius alterari, ac si mellifluus sapor gustum, vel harmonicus sonus ipsius immutasset auditum. c. 10. §. 8.

XVII. Ad tantam autem mentis serenitatem, indefessum orationis studium, cum continua exercitatione virtutum, Virum Dei perduxerat; ut, quamvis non habuerit sacrarum literarum peritiam per doctrinam, æternæ tamen lucis irradiatus fulgoribus, scripturarum profunda mirò intellectus scrutaretur acumine. Penetrabat enim ab omni labe purum ingenium mysteriorum abscondita : & ubi magistralis scientia foris stat, affectus introibat amantis. Legebat quandoque in libris sacris : & quod animo semel injecerat, tenaciter imprimebat memoriæ; quia non frustra mentalis attentionis percipiebat auditu, quod continuæ devotionis ruminabat affectu. c. 11. §. 1.

XIX. *Senis quidam S. Theolog. Doctor religiosus, experimentum sumens de S. P. Francisci scientia, apbat : Verè Theologia Sancti Patris istius puritate & contemplatione tamquam alis in altum subvecta est aquila volans : nostra verò*
scientia

scientia ventre graditur super terram. c. II. §. 2.

XX. Fidelis re verâ famulûs & Minister Christi *Franciscus*, ut cuncta fideliter & perfectè perageret, illis potissimè virtutum exercitiis intendebat, quæ, Sacro dictante Spiritu, Deo suo magis placere cognoverat. Dicebat insuper: Unigenitus Dei Filius, qui est Sapiencia summa, propter animarum salutem de sinu Patris descendit. -- itaque videtur Deo magis placitum, quòd, intermissâ requie, foras egrediar ad laborem, ad *predicationem*. -- Non erubescibat à minoribus parva quærere verus Minor, qui magna didicerat à Magistro supremo. c. 12. §. 1.

XXI. Mos erat Angelico Viro *Francisco* nunquam oriri à bono; quin potius instar superiorum spirituum in Scala Jacob aut ascendebat in Deum, aut descendebat ad proximum. Nam tempus sibi concessum ad meritum dividere sic prudenter didicerat, ut aliud proximorum lucris laboriosis impenderet, aliud contemplationis tranquillis excessibus dedicaret. -- Tamquam servus fidelis & prudens investigans beneplacitum Dei, cui se conformare omninodè summo peroptabat ardore. c. 13. §. 1.

XXII. Christo jam igitur cruci confixus *Franciscus* tam carne quàm spiritu, non solum Seraphico amore ardebat in Deum, verùm etiam sitiebat cum Christo crucifixo multitudinem salvandorum. -- Fratibus quoque dicebat: incipiamus Fratres servire Domino Deo nostro, quia usque nunc parum profecimus. -- Proponebat, Christo Duce, se facturum ingentia: & fatiscen-

centibus membris. Spiritu fortis & fervidus, novo sperabat certamine de hoste triumphum: neque enim languor vel desidia locum habet, ubi amoris stimulus semper ad majora perurget, c. 14. §. 1.

XXIII. Ut autem Viro Dei cumulus meritorum accresceret, quæ omnia verè in patientia consumantur, cœpit infirmitatibus multimodis laborare tam graviter, ut vix in eo membrum aliquod remaneret absque ingenti passionis dolore. Ad hoc tandem per varias & diuturnas, ac continuas ægri- tudines deductus est, ut consumptis jam carnibus quasi sola cutis ossibus cohæreret. Cùmque duris corporis angeretur doloribus, illas suas angustias non poenarum censebat nomine, sed sororum. c. 14. §. 2.

XXIV. Licet totus esset attritus gravis prolixitate languoris, projiciens se in terram, ossa debilia duro casu collisit, & deosculans humum, gratias, inquit, tibi ago Domine Deus de omnibus his doloribus meis: teque mi Domine rogo, ut centuplum, si tibi placuerit, addas; quia hoc erit mihi acceptissimum, ut affligens me dolore non parcas; cùm tuæ sanctæ voluntatis adimpletio sit mihi consolatio superplena. Videbatur propterea Fratribus, quod quasi alterum Job viderent; cui cùm languor cresceret carnis, crescebat simul & vigor mentis. *Ibidem* §. 2.

XXV. O verè Christianissimum Virum, qui & vivens Christo viventi, & moriens morienti, & mortuus mortuo perfectâ esse studuit imitatione

con

conformis, & expressâ promeruit similitudine decorari. c. 14. §. 4.

XXVI. Horâ denique sui transitûs propinquante - omnibus Fratribus tam præsentibus quàm absentibus in Crucifixi virtute, ac nomine bene & dixit, insuper & adjecit: Valetè Filii omnes in timore Domini, & permanete in eo semper. Et quoniam futura tentatio & tribulatio appropinquat; felices qui perseverabunt in his quæ cœperunt. Ego verò ad Deum propero, cujus gratiæ vos omnes commendo. c. 14. §. 5.

XXVII. *Franciscus* igitur servus & amicus Altissimi, Ordinis Minorum Fratrum Institutor & Dux, paupertatis Professor, patientiæ forma, veritatis Præco, Sanctitatis Speculum, & totius evangelicæ perfectionis exemplar, supernâ præventus gratiâ, ordinato progressu ab infimis pervenit ad summa - - Hunc Virum mirabilem, utpote paupertate prædivitem, humilitate sublimem, mortificatione vividum, simplicitate prudentem, omnique morum honestate conspicuum, quem in vita Dominus mirabiliter effecerat clarum, in morte fecit incomparabiliter clariorem. c. 15. §. 1.

XXVIII. Novus igitur homo *Franciscus*, novo & stupendo miraculo claruit, cùm singulari privilegio retroactis sæculis non concessio insignitus apparuit, sacris videlicet stigmatibus decoratus, & configuratus in corpore mortis hujus, corpori Crucifixi. De quo quidquid humanâ linguâ dicatur, minus erit laude condigna. c. 16. §. 1.

Concludit Doctor Seraphicus vita S. P. N. Francisci seriem his verbis: Nos quotidie desideramus

imus

88 *Vita Seraphici P. Francisci Instit. Ord. Min.*
mus ab ipso P. N. *Francisco* audire : Gratia Do-
mini nostri JESU CHRISTI cum spiritu vestro,
Fratres † Amen.

S. P. FRANCISCE,

Tuo paterno favori, amori, ac solici-
tudini commendo hanc ex typo pro-
deuntem S. Paupertatis observanti-
am, ut ex literaria facias operariam, & ex
nominali realem, per seriam tui sequelam,
à nobis posthac arctius cordi sumendam.
At, quod possibilitas nostra non obtinet,
tua nobis intercessione donetur, ut in vo-
luntaria, sancta, religiosa paupertate, An-
gelica castitate, perfecta que obedientia,
Deo placita humilitate, ac Seraphica cha-
ritate Deo perpetim serviamus, ac perse-
veremus usque in

FINEM.

†
Coloniz Agrippinz lucem aspexit in comitiis Pro-
vincialibus, ibidem habitis in almo Conventu
S. Crucis. Annò 1700. diebus 4. 5. & 6. Maji, Ordin.
FF. Minorum S. Francisci Conventualium, sub gratio-
so patrocinio & Præsidio Illustrissimi, & Reverendis-
simi Domini D. Philippi Horatii Thebarum Archi-
episcopi, ac Nuntij Apostolici Coloniensis, &c. Qui ex
speciali clementia, & concessione S. Sedis potestatem
pro tunc habebat amplissimam derogandi Constituti-
onibus Urbanis, & singulis Consuetudinibus, pro
quanto necessarium, vel congruum videri poterat ad
electionem personarum magis zelosarum, ac ferventi-
um ad S. observantiam, in Superiores, & Officiales, in
prædicti Ordinis Provincia.